

[Finansministeren.]

finansår. Det er jo et meget betydeligt løb, når staten igennem en årrække har kunnet undlade at udstede obligationer bortset fra nogle få præmieobligationsserier. Dertil kommer yderligere, at disse 10 milliarder kr., som vi skal optage i statslån, og som det er meningen at få opsparingen fremmet ved, skal pristalsreguleres. Hvis man bare tænker sig, at vi har en pristalsstigning på 4 pct. årlig — og det er jo et forholdsvis lavt tal, når man ser på tressernes udvikling i priser her i landet — så betyder det, at statens udgifter til begunstiggelse af dem, der køber disse værdifaste obligationer, vil stige med 400 mill. kr. om året, det vil sige 400 mill. kr. i det første år, i det andet år bliver det til 800 mill. kr. osv. Jeg kan meget vel forstå, at denne opsparringsordning, som vil give obligationskøbere sikkerhed imod inflationen, kan give en lavere rente, men jeg har svært ved at se, at den ikke i det lange løb kommer til at give den samme rente som det nuværende system, hvor, om jeg så må sige, inflationsrisikoen er indbygget i den kurs, som disse obligationer sælges til.

Man er altså her inde på, at man skal betale noget for inflationen til spareerne, og det er det samme, vi er inde på med boligsparekontrakterne, blot i meget mere beskedne målestok, fordi vi ikke regner med, at vi kan få 10 milliarder kr. frem til boligopsparring herigennem, ikke regner med, at vi har 400 mill. kr. om året til en stigende udgift til disse opsparringsformål. Derfor har vi begrænset statens risiko til en 4 pct.s risiko og kun over for dem, der frivilligt benytter sig af denne opsparringsform. Men argumentet om overflytning fra den nuværende obligationsmasse: at de, der ejer de nuværende obligationer og har sparet op på denne måde, ikke ville se sig i stand til at sælge disse obligationer og derigennem bringe dem lavere ned i kurs for at købe de værdifaste obligationer. Det tror jeg, og det er vel også det, man tilsigter. Men tilsigter man det, er det jo også kun en overflytning af opsparring fra ét opsparringsobjekt til et andet, ligesom jeg da også vil tro, at nogle vil hæve deres indestående i banker og sparekasser for at bruge dette indestående til at købe disse obligationer til

op til 10 milliarder kr., der skal udbydes af mig i de kommende 2 år.

Men jeg takker altså for denne vanvittige tillid, man vil vise mig — ja, jeg vil i og for sig ikke sige, den er vanvittig — men altså for den tillid, man vil vise mig.

Hr. Grünbaum var inde på et problem vedrørende Sjællands Tidende. Han sagde, at Sjællands Tidende havde udtalt, at opsparringsordningen ingen selvstændig betydning havde. Det er klart, at man med den brogede regeringspresse, vi har her i landet, næsten altid vil kunne finde et regeringsorgan, som i en konkret sag er enig med socialdemokratiet. Men jeg går ud fra som givet, at hr. Grünbaum ikke vil betragte alt, hvad Sjællands Tidende skriver, som den største visdom i almindelighed — men måske i særdeleshed i denne sag, hvor det passede ham og stemte med hans synspunkter.

Hr. Grünbaum sagde, at renten i samfundet er tilstrækkelig høj til, at den skulle kalde den fornødne opsparring frem, og deri er jeg i og for sig ikke uenig med ham. Det har altså bare vist sig, at det er den ikke, for der er denne inflationsrisiko, og det er den, vi for boligopsparringsformålets vedkommende vil prøve på at neddæmpe ved at sige, at vi betaler 4 pct. ud over den almindelige højeste bankrente for at prøve på at sikre dem, der sparer op til boligformål, at den kapital, de lægger til side til disse formål, ikke mindskes i værdi måned for måned eller år for år.

Hr. Grünbaum gjorde ligesom hr. Ømann en bemærkning om indlånsrenten, og jeg kan her henvise til, hvad økonomiministeren udtalte under finanslovdebatten; det står at læse i Folketingstidende 1969-70, sp. 2187-2188.

Vedrørende lejeværdien sagde hr. Grünbaum, at han var enig med regeringen i, at de nuværende ejere ikke skulle berøres af en forhøjelse af lejeværdien, så her er der altså et principielt grundlag for enighed, og det håber jeg også vil holde udvalgsbehandlingen igennem. Men han ville hellere se en progression i denne forhøjede lejeværdi; her kan jeg henvise til de bemærkninger, hr. Niels Helveg Petersen gjorde om dette problem.

Vi er naturligvis villige til at drøfte andre